

Polapenoi

LIZ TOMFORDE

BARONET

Polapená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Liz Tomforde

Polapená – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Polapená

Polapená

Větrné město 3

LIZ TOMFORDE

 BARONET

V den vydání této knihy (10. 10. 2023) by měl narozeniny můj táta.

Protože byl předobrazem pro mé dva oblíbené literární táty,

Kaie a Montyho věnuju jemu.

Allyson, tobě věnuju Miller.

SEZNAM PÍSNÍ

Caught Up – USHER
Wild – Carter Faith
Juice – iyla
Save Me The Trouble – Dan + Shay
3:15 (Breathe) – Russ
Wild as Her – Corey Kent
Lil Boo Thang – Paul Russell
Lovely – Arin Ray
Best Shot (Acoustic) – Jimmie Allen
Miss Shiney – Kaiit
Stay Down – Brent Faiyaz
Come Over (Cover) – JVCK JAMES
Grateful – Mahalia
I Just Want You – JAEL a Alex Isley
Snooze – SZA
If You Let Me – Sinéad Harnett a GRADES
Until The End Of Time – JVCK JAMES / Justin Timberlake
BRB – Mahalia feat. Pink Sweat\$
My Boy (My Girl Version) – Elvie Shane
So Gone – Vedo

Kai

TO SI ZE MĚ SNAD DĚLÁŠ SRANDU, Eso.“ Monty odhodí na stůl v hotelovém pokoji hráčské statistiky. „Vyzrazil jsi ho v den zápasu? Co máš sakra v plánu s Maxem večer dělat? Dneska budeš na kopci.“

Radši jsem vzal svého syna na tuhle schůzku s sebou. Jednak jsem neměl nikoho, kdo by ho hlídal, jednak jsem věděl, že Monty bude naštvaný, že jsem vyhodil další chuťvu, ale bude míň zuřit, když se na něj bude s buclatými tvářičkami usmívat Max.

„Nevím. Vymyslím to.“

„Už jsme to vymyšlené měli. Na Troyovi nebylo nic špatného.“

Jasně že bylo, sakra. Když jsem se po ranním cvičení s týmovým doktorem a fyzioterapeuty, kteří se mi snažili před večerním zápasem uvolnit rameno, vrátil do svého pokoje, zjistil jsem, že syn už měl mít dávno vyměněnou plenu. Připočtete k tomu týdny, kdy Troy očumoval moje spoluhráče, místo aby se soustředil na práci, a měl jsem toho po krk.

„Nehodil se na to,“ odpovím jenom.

Monty dlouze poraženě vydechne a Max se mému manažerovi zahihňá.

Monty se na něj přes stůl zadívá a nakloní se blíž. „Si myslíš, že je to k smíchu, hochu? Z tvého táty brzo zešedivím.“

„Myslím, že za to si můžeš sám, starouši.“

Patnáctiměsíční syn mi sedí na klíně a dál se na Montyho zubí. Ten shodí masku drsného chlapa, jak jsem předem tušil, protože má pro Maxe slabost. Kruci, má pro něj slabost celý tým, ale zejména muž sedící za stolem v tomhle pokoji.

Emmett Montgomery, kterému všichni říkají Monty, je nejenom manažer chicagského baseballového klubu Warriors, ale taky svobodný otec. Nikdy mi o své rodině nevyprávěl podrobnosti, ovšem překvapilo by mě, kdyby jeho situace byla tak absurdní jako moje. Leda že by jeho krátká známost, kterou viděl naposledy před rokem, taky letěla přes celou zemi, aby mu oznámila tu bombu, že je táta a že s ním nechce nic mít, ovšem zanechala mu šestiměsíčního chlapečka, na něhož je teď sám.

Snažím se Montyho nezneužívat, protože vím, že on a celý klub se mohli přetrhnout, aby se moje nová rodinná situace vyřešila, jenže když jde o moje dítě, odmítám dělat kompromisy ohledně toho, kdo se o něj stará, zatímco pracuju.

„Promluví si se Sandersonem,“ navrhnou jméno jednoho z asistentů. „Sedí celej večer v posilovně. Můžu Maxe dát tam. Jestli se nikdo nezraní, bude tam klid a může tam spát.“

Monty si palcem a ukazováčkem promne obočí. „Kai, já se fakt snažím. Dělán pro tebe, co můžu, ale tohle nebude fungovat, pokud nebudeš mít chuť, na kterou se všichni můžeme spolehnout.“

Monty mě oslovuje jménem, jenom když chce, abych si vzal jeho slova k srdci. Jinak mi on i celý tým říkají přezdívkou – Eso.

Já si ovšem беру jeho slova k srdci. Opakuje mi je už

tři měsíce, od začátku sezony. Za tu dobu jsme vystřídali pět chův. A důvod je takový, že... no, nejsem si jistý, jestli opravdu chci, aby to fungovalo.

Jsem totiž na vážkách, jestli chci baseball dál hrát.

Vím určitě jenom to, že chci být pro Maxe ten nejlepší táta. Tuhle dobou, kdy je mi dvaatřicet a mám za sebou deset let v nejvyšší lize, mi na ničem jiném nezáleží.

Na sport, který jsem kdysi miloval a byl pro mě vším, teď pohlížím jako na čas, kdy nemůžu být se svou rodinou.

„Já vím, Monty. Jak se vrátíme do Chicaga, vyřeším to. Slibuju.“

Znovu dramaticky vydechne. „Kdybych neměl na soupisce i tvého bráchu, byl bys největší osina v mojí prdeli, Eso.“

Sevřu rty mezi zuby, abych se neusmál. „To dobře vím.“

„A kdybys neměl tak obrovský talent, nechal bych tě prodat.“

Tomu už se musím zasmát, protože pěkně kecá. Jsem jedním z nejlepších nadhazovačů v lize, to sice jo, ale Monty mě má rád bez ohledu na můj talent.

„A kdybys mě neměl tak rád,“ dodám za něj.

„Vypadni odsud a promluv si se Sandersonem, jestli dneska večer pohlídá Maxe.“

Vstanu ze židle, přesunu si synka na bok a otočím se k odchodu.

„A Maxi,“ zavolá Monty na mého kluka, který mu ještě nemůže odpovědět. „Přestaň se tvářit pořád tak zatrouchně roztomile, abych mohl tvého tátu čas od času seřvat.“

Obrátím oči v sloup a nakloním se k synkovi blíž. „Zamávej Montymu a řekni mu, že čím je starší, tím je ošklivější a mrzutější.“

„Je mi pětadvacet, vole. Můžeš jenom doufat, že budeš za třináct let vypadat stejně dobře jako já.“

Max se zahihňá a zamává na manažera. Netuší, o čem tu mluvíme, ale má rád Montyho tak moc jako on jeho.

„Pa!“ zakřičí Max přes pokoj.

To by šlo.

„Pa, kamaráde.“ Monty se zasměje. „Brzo se uvidíme, jo?“

Nemyslel jsem si, že budu mít někdy s manažerem tak dobrý vztah, jako mám s Montym. Předminulou sezonu jsem hrál za Seattle Saints, tým, který mě draftoval. Strávil jsem tam osm let své kariéry. Měl jsem respekt k tamním zaměstnancům a docela si oblíbil i manažera, náš vztah však byl čistě pracovní.

Minulou sezonu jsem se jako volný hráč dostal do Chicaga, a to pouze proto, že mají v sestavě mého mladšího bráchu – hraje za Warriors na pozici spojky – a že se mi po hraní s tím malým šmejdem stýskalo. Když jsem poznal Montyho, okamžitě se mi zamlouval a náš pracovní vztah se proměnil v přátelství, když mi loni na podzim vstoupil do života Max. Nemůžu mu dostatečně poděkovat za to, co pro mě udělal. To díky němu a jeho porozumění tomu, jakých obětí je třeba, abyste zvládli roli svobodného rodiče, jsem se s tou situací vypořádal.

Oznámil vedení klubu, že během sezony bude můj syn cestovat se mnou a že přes to nejede vlak. Věděl jsem, že kdyby s ním nesouhlasili, musel bych předčasně ukončit kariéru. Odmítám být půl roku bez dítěte. Stačilo, že ho jako šestiměsíčního opustila jeho matka. Potřebuje mít v životě někoho stabilního a nedovolím, aby něco tak hloupého jako sport bylo důvodem, aby to můj syn postrádal.

Pravděpodobně bych měl přestat vyhazovat každého, koho najmem, abych Montymu nekomplikoval život, ovšem to je na jinou debatu.

Můj bratr Isaiah běží chodbou a naskočí do výtahu za námi. Světle hnědou čupřinu vlasů má stále rozčuchanou a v tom tvaru, v jakém byla, když vstal z postele. Já jsem vzhůru už celé hodiny, protože jsem se probudil zároveň s Maxem. Mám už za sebou ranní rozcvičku, klidně bych však vsadil balík, že on právě vylezl z postele.

A vsadil bych svůj život, že v ní pořád leží nahá ženská.

„Čau, brácho,“ řekne. „Ahoj, Maxíku,“ dodá a zaprdí rty synovci na tvář. „Kam jdete, kluci?“

„Musím jít uprosit Sandersona, aby ho dneska během zápasu hlídal.“

Isaiah mlčí a čeká, až to rozvedu.

„Vyhodil jsem Troye.“

Zasměje se. „Ježíši, Malakai. Dej klidně ještě víc najevo, že nechceš, aby tenhle nápad fungoval.“

„Troy stál za hovno, to víš dobře.“

Isaiah pokrčí rameny. „Sice dávám přednost tomu, když mají Maxovy chůvy prsa a touží se se mnou vyspat, ale jinak nebyl tak špatnej.“

„Pitomče.“

„Maxi,“ otočí se k synovci. „Nechtěl bys tetičku? Řekni svému tátovi, že ta další chůva musí být svobodná holka, dvacítko nebo třicítko. Plusový body získá, když jí to sekne v mém dressu.“

Max se usměje.

„A když jí nebude vadit dělat mámu třicetiletému chlapovi,“ dodám, „a bydlet ve špinavém bytě. A když bude umět vařit a uklízet, protože ty seš doslova přerostlý děčko a odmítáš to dělat sám.“

„Hmm, jo, to zní dokonale. Měj oči otevřené a dívej se po někom jako,“ otevřou se dveře výtahu, „tamhleta.“

Jakmile zastavíme ve vestibulu, bratr upře oči přímo před sebe.

„Do prdele, přešel jsem Sandersonovo patro. Do prkýnka,“ opravím se. „Neříkej *prdel*, Maxi.“

Syn je na to, aby mě poslouchal, jak nadávám, příliš rozptýlený. Kouše si prsty a pozoruje strejdu. Jeho strýček totiž stojí uprostřed výtahu oněmělý úžasem.

„Isaiahu, tak vystupuješ, nebo ne?“

Do výtahu vejde žena a zastaví se mezi mnou a jím, je-

ho náhlý šok je tak ještě očividnější. S krásnými holkami nablízku mu vypíná mozek.

A tahle je opravdu krásná.

Má dlouhé tmavě hnědé vlasy a opálenou pokožku jí pokrývá spleť černé tetování. A té kůže je vidět hodně. Pod ustřiženým overalem jí vykukuje sportovní podprsenka a z roztřepeného lemu nohaviček čouhají silná stehna. Na nohách ovšem takové tetování jako na paži a rameni nemá.

„Ahoj,“ vypadne konečně z Isaiaha. Je naprosto okouzlený a vykořeněný.

Za jejími zády ho lehce praštím do zátylku, protože to poslední, co potřebuje, je mít další ženu v dalším městě, která by ho rozptylovala. Vedl jsem život, jaký si v současnosti užívá on, a teď mám z toho v náruči následek – patnáctiměsíčního syna. Nechci nést zodpovědnost ještě za to, že jde mladší brácha v mých šlépějích. Po tom toužím asi jak po bolavém zubu.

„Vystup z toho výtahu, Isaiahu.“

Přikývne, zamává a vycouvá do vestibulu. „Čau,“ pronese se srdíčky v očích, ovšem ne směrem ke mně a mému synovi.

Žena ve výtahu pouze na rozloučenou pozvedne jednu ze dvou láhví corony, co drží v ruce.

„Které patro?“ zeptá se hlubokým ochraptělým hlasem, než si svlaží hrdlo lokem piva. Natáhne se přese mě a stiskne tlačítko patra, odkud jsem právě odjel, pak se na mě přes rameno ohlédne a čeká na odpověď.

Má nefritově zelené oči a v nich zmatený výraz. Těsně pod kořenem nosu jí září drobný zlatý piercing. Už chápu, proč se můj bratr proměnil v ohromeného pubertáka, protože se v tom stavu najednou nacházím taky.

„Mám prostě hádat? Můžu stisknout všechna tlačítka, jestli chcete, a můžeme se spolu pěkně dlouho povořit výtahem.“

Max se k ní natáhne a konečně mě vrátí do reality. Jako bych snad nikdy v životě neviděl hezkou ženu.

Otočím si ho na boku, aby jí nezamotal prstíky do vlasů, i když to teď zní hrozně zábavně, jenže je čtvrtek, devět ráno, a tahle žena nepije jedno pivo, ale rovnou dvě.

Odkašlu si a sám stisknu tlačítko Sandersonova patra.

Slečna „Dvě piva ve všední den po ránu“ si odhodí vlasy přes rameno a vrátí se na své místo v kabině vedle mě. Navzdory výběru ranního nápoje z ní nepáchne alkohol. Voní sladce a mě najednou honí mlsná.

Koutkem oka si všimnu, že s úsměvem pozoruje Maxe.

„Máte roztomilého chlapečka.“

Na tobě je roztomilé všechno, mám chuť jí odpovědět.

Jenže to neudělám, protože od loňského podzimu už takový nejsem. Nemůžu si dovolit flirtovat s každou pěknou ženou, kterou potkám na ulici. Nemám možnost pít v devět ráno pivo. Nemůžu si vzít na pokoj náhodnou ženu, jejíž jméno mě nezajímá a kterou nemám v úmyslu znovu vidět, protože v tom pokoji stojí postýlka, vysoká židlička a na podlaze jsou rozházené hračky.

A zejména nepotřebuju flirtovat s tímhle typem žen. Nemusíte umět číst myšlenky, abyste poznali, že tahle je divoška.

„Je němý?“ zeptá se.

„On?“

Pro sebe se zasměje. „Myslela jsem vás. Takže vy prostě běžně ignorujete lidi, když s vámi mluví?“

„Hm, ne.“ Max se jí chce znovu dotknout, a tak se otočím ještě dál, aby na tu neznámou nesahal. „Promiňte. A děkuju.“

Syn celým tělem povyskočí a dál se k ní buclatýma rukama natahuje. Nevím jistě, jestli jede po ní, nebo po těch pivech.

Žena se zase zasměje. „Možná ví, že jedno potřebujete.“

Nabídne mi druhou láhev.

„Je devět ráno.“

„No a co?“

„A čtvrtek.“

„Kritikou nešetříte, jak vidím.“

„Jenom se chovám zodpovědně,“ opravím ji.

„Proboha,“ uchechtne se. „Potřebujete něco silnějšího než coronu.“

Já hlavně potřebuju, aby se ten výtah pohyboval rychleji, možná na to ale kápla. Fakt potřebuju pivo. Nebo deset. Nebo pár hodin v posteli s nahou ženou. Nevzpomínám si, kdy jsem něco takového udělal naposledy. Rozhodně ne od té doby, co mi do života vstoupil Max, a to už je devět měsíců.

„Tata.“ Max mi zmáčkne tváře k sobě a pak ukáže na tu ženu.

„Já vím, hochu.“

Nevím ani hovno.

Jenom to, že se mi neustále vytrhává z náručí, aby se vrhl po ní. Což je zvláštní, protože Max obvykle nemá cizí lidi rád a se ženami se většinou cítí nepříjemně.

Asi za to můžeme poděkovat té, která ho porodila a zanechala se svobodným otcem, lehkovážným strejdou a týmem neurvalých baseballistů. Jediná žena, na kterou si zvykl, je snoubenka mého kamaráda, a i s ní mu to chvíli trvalo.

Tahle se mu však kdovíproč líbí.

„No tak, Maxi,“ vydechnu a chytím si ho líc. „Musíš se přestat vrtět.“

„Asi je zvláštní, že to nabízím, ale můžu ho podržet, jestli chce—“

„Ne,“ vyštěknu.

„Bože.“

„Chci říct, ne, děkuju. Se ženami mu to moc nejde.“

„Po kom to asi má?“

Kriticky se na ni zadívám, ona však jenom pokrčí rameny a zase se napije.

Max se zasměje. Přitom nemá vůbec čemu. Zkrátka se mu nezvykle zalíbila a tahle jízda výtahem trvá už zatračeně dlouho.

„Ten úsměv máš po mamince?“ zeptá se ho a s nakloněnou hlavou ho obdivně pozoruje. „Protože tvůj tatínek se asi usmívat neumí.“

„Fakt vtipný.“

„Budu předstírat, že jsem neslyšela ten sarkasmus a že ve skutečnosti máte smysl pro humor.“

„Nemá maminku.“

Najednou se kolem nás rozléhá strašidelné ticho, ostatně jako obvykle, když pronesu tahle dvě slova. Většina lidí se obává, že překročila hranici, protože jeho matka tragicky zemřela, ne protože mi neřekla, že je těhotná, a za šest měsíců po narození dítěte se ukázala a převrátila mi život naruby, než odjela.

Její škádlivý tón se okamžitě vytratí. „Ježíši, omlouvám se. Nemyslela jsem –“

„Je naživu, ale nežije s náma.“

Úplně vidím, jak se jí ulevilo. „Aha, tak to je dobře. Teda vlastně není. Nebo možná jo? Co já o tom vím? K sakru, tahle jízda trvá věčně.“ Plácne si ruku přes pusku a zadívá se na Maxe. „Teda, myslela jsem k čertu.“

To mě konečně rozesměje a na rtech se mi vytvoří drobný úsměv.

Žena maličko roztaje. „Takže se *umí* usmívat.“

„Usmívá se mnohem víc, když ho ve výtahu nekárá neznámá žena, která sotva se vyspí, svírá v rukou dvě piva.“

„Možná v noci vůbec nespala.“ Znovu ležérně pokrčí rameny.

Prokrista.

„Možná by o sobě měli přestat mluvit ve třetí osobě jako dvojice nabubřelých idiotů.“

Kabina se konečně otevře v patře, kde vystupuje.

„Možná by se měl občas uvolnit. Má roztomilého kluka a ještě roztomilejší úsměv, když ho ukáže.“ Pozvedne ke mně láhev, dopije zbytek a vyjde na chodbu. „Díky za svezení, taťuldo. Bylo to... zajímavé.“

To teda bylo.

2

Miller

MILUJU MÁSLA. Představte si, že jste tím, kdo vytvořil ten nejbáječnější dar, co kdy dal bůh lidem. Za ten objev bych ho políbila. S chlebem? Dokonalost. Rozpuštěné na pečených bramborech? Rajský dar. Ovšem osobně ho mám nejradši zapečené ve svých slavných čokoládových sušenkách.

Teď si možná myslíte, že všechny čokoládové sušenky jsou stejné. Ale to se pletete. Obrovsky. Sice jsem po celé zemi známá svou schopností napravit zaostalou nabídku dezertů v restauraci usilující o michelinskou hvězdu, ale přála bych si, aby se na to jeden z těch luxusních podniků vykašlal a místo toho mi dovolili, abych jim napekla zatracené čokoládové sušenky.

Šly by na dračku. Každý večer.

Ale i kdyby mi dovolili vylepšit takovou klasiku, recept je můj. Propůjčím jim svou kreativitu, své tipy a techniku. K čertu, dokonce bych vytvořila celé nové dezertní menu pro restauraci, kde čekáte na stůl celý rok. Ovšem ty klasické recepty, ty, které jsem posledních patnáct let vylepšovala, podle nichž vznikají pochoutky, jež se vám rozplývají na jazyku, sotva se ho ta sladkost dotkne, a připomínají vám domov, tak ty jsou moje.

O tyhle recepty mě stejně nikdo nežádá. Ty mě neproslavily.

Ovšem jsem si celkem jistá, že nakonec budu známá jenom svým duševním zhroucením uprostřed miamské kuchyně, protože jsem za poslední tři týdny nebyla schopná vytvořit jediný nový dezert.

„Montgomeryová,“ zavolá jeden z kuchařů. Kdovíproč necítí potřebu používat můj titul, a tak jsem se neobtěžovala zapamatovat si jeho jméno. „Půjdete s náma dneska po šichtě na drink?“

Uklízím si svůj pracovní prostor a modlím se, aby se suflé v troubě upeklo a nesplasklo, a tak mu nevěnuju pohled. „Předpokládám, že jste zapomněl, že jsem šéfcukrářka,“ řeknu přes rameno.

„Drahoušku. Jenom tu pečete dezerty. Šéfcukrářko vám říkat nebudu.“

Celá kuchyně ztichne jako při poškrábané gramodesce a všichni přípraváři ztuhnou s náčiním v ruce.

Už je to nějaká doba, co mě v mé profesi nerespektovali. Jsem mladá, je mi teprve pětadvacet, a tak není snadné stát v kuchyni plné dospělých, obvykle mužů, a říkat jim, co dělají špatně. Ale za posledních pár let jsem si získala určitou reputaci, a sice že vyžaduju respekt.

Před třemi týdny jsem získala Cenu Jamese Bearda, což je nejvyšší ocenění v mém oboru, a jelikož jsem byla jmenována nejlepší cukrářkou roku, je o moje konzultační služby obrovský zájem. Mám na tři roky dopředu plný kalendář restauračních kuchyní, kde budu trávit sezonu, včetně tohohle působení v Miami, abych jim vylepšila nabídku dezertů a umožnila jim tak ucházet se o michelinskou hvězdu.

Takže ano, titul šéfcukrářka si zasloužím.

„Tak půjdete, Montgomeryová?“ zeptá se znovu. „Koupím vám pivo nebo něco s deštníčkem, to máte asi ráda. Něco sladkýho a růžovýho.“

Fakt nechápu, že si ten chlap nevšimne toho, že ho jeho kolegové mlčky prosí, aby zavřel klapačku.

„Vím o něčem sladkým a růžovým, co bych rád ochutnal já.“

Jenom se mě snaží vyprovokovat, přinutit jedinou ženu v kuchyni, aby vybuchla, ale ten chlap mi za to nestojí. Naštěstí pro něj mi pípne minutka a přitáhne mou pozornost zpátky k práci.

Otevřu troubu a přivítá mě žár a další propadlé suflé.

Cena Jamese Bearda je jen cár papíru, ovšem její váha mě jaksí srazila. Měla bych být vděčná a vážit si toho, že jsem získala cenu, o kterou většina kuchařů usiluje celý život, jenže od té doby cítím pouze drtivý tlak, kvůli němuž mám v hlavě prázdno, a nejsem tak schopná vytvořit nic nového.

Ještě jsem nikomu neřekla, že s tím bojuju. Příliš se stydím to přiznat. Všichni teď na mě upírají oči ještě víc než dřív a já selhávám. Ale za dva měsíce, až se objevím na obálce podzimního čísla časopisu *Food & Wine*, už to dál nebudu schopná skrývat. V článku se bude určitě psát o tom, jak jsou kritici smutní, že další nový talent nenaplnil svůj potenciál.

Už tohle dál nedokážu. Je trapné to přiznat, ale právě teď ten tlak nezvládám. Cítím se trochu vyhořelá, mám tvůrčí blok. Podobně jako mívají blok spisovatelé, tohle je ale verze pro cukrářky. Pomine to, ovšem rozhodně se to nestane, zatímco pracuju v něčí kuchyni, kde očekávají, že své umění naučím druhé.

Zády k zaměstnancům, aby neviděli můj nejnovější zmetek, položím formu na suflé na pult. Jakmile to udělám, na pase mi přistane ruka a všechny chloupky na zátylku se mi postaví do pozoru.

„Budete tu dělat ještě dva měsíce, Montgomeryová, a já znám dobřej způsob, jak zabít čas. A jak si naklonit zdejší zaměstnance.“ Krk mi ovane kuchařův horký dech.

„Sundejte ze mě tu ruku,“ pronesu s klidem.

Zaboří mi prsty do kůže a ve mně se něco zlomí. Musím se od toho chlapa dostat pryč a vypadnout z téhle kuchyně. Potřebuju být daleko od všech kuchyní.

„Když tak cestujete po celý zemi, musíte být osamělá. Vsadím se, že v každém městě, co navštívíte, si najdete kámoše, kterej vás v tý vaší dodávce zahřívá.“

Sklouzne mi dlaní do prohlubně zad a míří na zadek. Popadnu ho za zápěstí, otočím se a naberu ho kolenem do koulí. Tvrďe a bez zaváhání.

Okamžitě se v bolestech složí k zemi a uboze kvílí.

„Řekla jsem vám, ať na mě nesaháte.“

Zaměstnanci mlčí a od nerezového vybavení kuchyně se zatím odráží nářek jejich zhrouceného kolegy. Částečně mám chuť pronést, že mi pod kolenem jeho péro připadalo prťavé, ale už z jeho chování bylo zřejmé, že si něco kompenzuje.

„Ale no tak,“ pronesu a rozepnu si rondon. „Zvedněte se z té země, vypadáte uboze.“

„Curtisi,“ vyjde zpoza rohu šokovaný Jared, hlavní šéfkuchař, a jenom na svého podřízeného zírá. „Máš padáka. Vstaň a vypadni z mojí kuchyně.“

Curtis – teprve teď jsem zjistila, jak se jmenuje – se dál drží za rozkrok a válí se na podlaze.

„Šéfcukrářko Montgomeryová,“ obrátí se Jared ke mně. „Moc se za jeho chování omlouvám. To bylo naprosto nevhodné. Můžu vám slíbit, že takové jednání nestrpím.“

„Myslím, že jsem tady skončila.“

Mám toho po krk z mnoha důvodů. Kuchař, kterého už v luxusní restauraci nikdy nepřijmou, byla pouze poslední kapka a můj pohár trpělivosti přetekl. Dobře totiž vím, že tohle léto šéfkuchaři Jaredovi s jejich menu nijak nepomůžu.

A rozhodně nepotřebuju, aby se ostatní dozvěděli, že mám potíže. Tenhle obor je drsný, a jakmile kritici zjistí,

že se špičková šéfcukrářka, natož nositelka Ceny Jamese Bearda, potápí, začnou kolem kroužit jako žraloci a cupovat moje jméno v každém článku o jídle. Takovou pozornost teď nepotřebuju.

Šéfkuchař Jared se mírně příkrčí, což je zvláštní. Ten muž je ve světě jídla uctíván a je jednou tak starý jako já. „Naprosto vám rozumím. Dohlédnu na to, aby vám zaplatili za celou smlouvu, teda i za příští dva měsíce.“

„Ne, to není potřeba.“ Potřesu mu rukou. „Jenom už půjdu.“

Curtis se pořád válí na zemi, a tak se s ním na odchodu rozloučím vztyčeným prostředníkem. Jo, sice jsem cenou ověřená cukrářka, ale někdy se pořád chovám jako dítě.

Jako by mě dost nedusila neschopnost dělat svou práci, sotva vylezu ven, dusím se v parnu pozdního června. Netuším, co mě to napadlo, když jsem souhlasila, že budu v létě pracovat v kuchyni na jižní Floridě.

Rychle skočím do své dodávky stojící na parkovišti pro zaměstnance a pustím klimatizaci naplno. Tohle vozidlo miluju. Nechala jsem ho celé zrenovovat. Zvenku má čerstvý tmavě zelený lak a uvnitř mám vlastní kuchyňku.

Když cestuju po celé zemi za prací, bydlím v něm a o nic se nestarám. Jakmile se ale dostanu do cíle, přepnu na pracovní režim a strávím následující měsíce se zakrytým tetováním a deset hodin denně mě oslovují „šéfcukrářko“.

Je to divné uspořádání, ale je to můj život.

A kdybych byla upřímná, není to přesně ta budoucnost, o jaké jsem snila. Kdysi jsem si představovala, že budu mít vlastní cukrářství, kde budu péct všechny svoje slavné sušenky, sladkosti a dorty, které jsem dělala pro tátu, když jsem vyrůstala. Jenže jsem měla to štěstí, že jsem se hned po škole dostala na praxi k jednomu z nejlepších cukrářů v Paříži a pak získala stáž v New Yorku.

A tak odstartovala má zářivá kariéra.

Ted' tvořím drobné zákusky a sladké pěny, které většina lidí neumí pojmenovat, a ovocné dřeně, o kterých si rádi myslíme, že jsou lepší než zmrzlina. A přestože je v tomhle luxusním světě cosi nabubřelého a směšného, jsem vděčná, že mě do něj život zavedl.

Moje kariéra je působivá, to dobře vím. Pracovala jsem nekonečné hodiny, aby taková byla, abych si splnila téměř nedostižné cíle. Když jsem ted' však na většinu z nich dosáhla, ztrácím směr a poohlížím se po další metě, za níž bych se hnala.

A přesně tohle se celé tři týdny honí mou chaotickou hlavou. Bud' se udržím na vrcholu, nebo prolétnu neustále se otáčejícími dveřmi, které jmenují nejnovějšího a nejžhavějšího šéfcukráře v oboru.

S rozvířenými myšlenkami v hlavě vyrazím na dálnici a zamířím k tátovu hotelu.

Volá mi agentka, tak přijmu hovor přes bluetooth. „Ahoj, Violet.“

„Co ti sakra ten kretén provedl, že přiměl ze všech lidí zrovna tebe, aby ses vykašlala na práci? Volal mi šéfkuchař Jared. Omlouval se a chce ti poslat peníze za tři měsíce.“

„Nepřijímej to,“ odpovím. „Jo, jeho zaměstnanec je hrozný idiot, po pravdě bych mu však tohle léto stejně moc nepomohla.“

Zaráží se a na lince je ticho. „Miller, co se děje?“

Violet je mojí agentkou už tři roky, a přestože kvůli hektickému životnímu stylu nemám moc přátel, považuju ji za kamarádku. Stará se o můj pracovní rozvrh a domlouvá pro mě rozhovory. Kdokoli, kdo o mně chce psát na svůj blog o jídle nebo se mnou konzultovat menu, musí nejdřív kontaktovat ji.

Existuje velice málo lidí, jimž můžu upřímně říct, s čím bojuju, ona je však jednou z nich.

„Vi, asi mě zabiješ, ale pravděpodobně si vezmu na zbytek léta volno.“

Kdyby na miamské dálnici nebyl zatracený randál, slyšeli byste teď spadnout špendlík.

„Proč?“ vyhrkne horečnatě. „Na podzim máš ten největší džob své kariéry. Máš zamluvenou obálku časopisu *Food & Wine*. Prosím, neříkej mi, že z toho vycouváš.“

„Ne, to ne, proboha. Pořád to mám v plánu, a než moje nová práce začne, budu v Los Angeles, jenom...“ Krucci, jak jí mám říct, že její nejlépe placená klientka ztrácí hlavu? „Violet, už tři týdny nejsem schopná vytvořit nový dezert.“

„Jako že na to nemáš čas?“ pronese svou domněnku. „Protože rozumím tomu, jestli potřebuješ víc času, abys pro ten článek zdokonalila recepty.“

„Ne. Myslím to tak, že jsem nevytvořila nic, co by se během procesu nerozpadlo nebo neshořelo v troubě. Jsem teď ve své práci tak hrozná, že bych se sama sobě vysmála, kdybych se kvůli tomu duševně nehroutila.“

Zasměje se. „Děláš si legraci, že jo?“

„Violet, pětileté děcko s dětskou troubou by teď upeklo lepší dezert než já.“

Na lince je znovu ticho.

„Violet, jsi tam ještě?“

„Jo, zpracovávám to.“

Sjedu z dálnice směrem k tátovu hotelu a čekám, co mi poví.

„Fajn,“ řekne, aby sama sebe uklidnila. „Fajn, to nevádí. Nic se neděje. Vezmeš si dva měsíce volno, aby ses nadechla a vzpamatovala, a prvního září vyrazíš do Luny.“

Luna je restaurace šéfkuchařky Maven, kde mám nastoupit na podzim. Zatímco jsem chodila na kulinářskou školu, Maven tam vedla seminář a já jsem toužila po příležitosti s ní spolupracovat, jenže krátce poté, co jsme se setkaly, v oboru skončila. Stala se matkou a pak se vrátila do světa vaření tím, že si otevřela restauraci a pojmenovala ji po své dceři. Požádala mě, abych jí přijela pomoci vy-

tvorit dezertní lístek. Rozhovor pro časopis *Food & Wine* se bude konat právě v její restauraci v Los Angeles a já jsem z téhle příležitosti nadšená.

Teda *byla jsem* nadšená, než šlo všechno k šípku.

„Budeš v Luně prvního září, že jo, Miller?“ zeptá se Violet, když mlčím.

„Budu tam.“

„Fajn,“ vydechne. „To nebude problém zveřejnit. Oslavuješ svou nově získanou cenu tím, že trávíš léto se svou rodinou, a těšíš se, až se v září vrátíš do kuchyně. Bože, novináři a kritici mi polezou do zadku, aby zjistili, kde sakra jsi. Víš určitě, že tvůj táta není nemocný? To by byla dobrá historka.“

„Prokrista, Violet,“ zasměju se nevěřičně. „Je naprosto v pořádku, díkybohu.“

„To je dobře. Ten chlap je moc velký fešák na to, aby umřel tak mladý.“ Konečně se do telefonu zasměje i Violet.

„Hnus, nech toho. Musím jít.“

„Pozdravuj ode mě tatku Montgomeryho.“

„No, tak to ani omylem. Měj se, Vi.“

Chicagský profesionální baseballový tým Warriors pobývá ve městě už několik dnů. Můj táta je jejich manažer, což je v podstatě hlavní trenér, už pět let. Předtím pracoval s jejich týmem z nižší ligy, kam ho vytáhli z vysoké školy doma v Coloradu.

Emmett Montgomery postupoval po baseballovém žebříčku rychle, což si taky zasloužil. Už byl na strmé cestě k tomu, aby si ve sportu udělal jméno, když se pro nás všechno změnilo. Vzdal se všeho, aby se stal mým tátou, včetně své úspěšné kariéry, a odmítl opustit své trenérské místo u nás doma, dokud jsem nedokončila střední školu a nevydala se vlastní cestou.

Je jedním z dobrých lidí. Ve skutečnosti bych se klidně hádala, že je ten nejlepší.

Většinu života jsme spolu strávili jen my dva, a ačkoli si asi myslíte, že jsem v osmnácti vyletěla z domova brzo, udělala jsem to hlavně proto, aby i on mohl roztáhnout křídla. Věděla jsem tehdy – a vím to i teď –, že jakmile se přestanu stěhovat z místa na místo, usadí se v kterémkoli městě, kde budu bydlet já, jenom aby mi byl nablízku. A tak jsem pro jeho dobro od osmnácti let, kdy jsem odešla z domova, stále na cestách a nemám v plánu zapustit kořeny. Kvůli mně se vzdal všeho. To poslední, co pro něj můžu udělat, je, že nedopustím, aby se musel vzdát něčeho dalšího.

Zastavím se v obchodě a koupím dvě láhve corony, jednu pro něj a jednu pro sebe. Potom se převléknu z pracovních kalhot do ustřiženého overalu a pevné boty vyměním za žabky. Sundám si tričko s dlouhými rukávy, vrátím kroužek na své místo na nose a u nádherného hotelu, ve kterém táta bydlí, zaparkuju na místě co nejdál od vchodu.

Přestože ho posledních pět let sleduju, jak trénuje tým v nejvyšší lize, pořád se nemůžu vzpamatovat z toho, že ho takhle vidím. Když jsem vyrůstala, nikdy jsme neměli nic drahého nebo luxusního. Jako trenér na vysoké škole si moc nevydělával, a když se stal tátou, bylo mu teprve pětadvacet. Svým způsobem se dá říct, že jsme vyrůstali spolu.

Většinu večerů mě krmil špagetami se sýrem z krabičky, protože u sporáku nebyl zrovna nejzdatnější. A když jsem dost vyrostla, práci v kuchyni jsem vzala na sebe. Naučila jsem se vařit a objevila lásku k pečení. Kdykoli jsem na něj zapůsobila nějakým novým receptem – což bylo upřímně skoro pokaždé – celá jsem se rozzářila. Dá se rozhodně říct, že je můj největší fanoušek.

Ale když ho vidím, jak se mu daří v tom, co dělá nejradši, jsem na něj neskutečně hrdá za to, jak se mu beze mě vede. Dokonce už získal prsten pro vítěze Světové série – tak je nazýváno finále play-off MLB.

Chci, aby na mě mohl být stejně hrdý, zejména po tom, co všechno kvůli mně obětoval, a mám k tomu příležitost. Když jsem se stala jednou z nejmladších držitelek Ceny Jamese Bearda, rezervovali pro mě osm stránek v časopisu *Food & Wine*, a to včetně obálky a tří zcela nových receptů, pro něž teď nedokážu najít inspiraci. K tomu všemu dojde už za dva krátké měsíce, až se vrhnu v Los Angeles do nové zakázky.

Žádný tlak, jasně že ne.

Otevřu jedno pivo, abych zapila ta obrovská očekávání, která jsem na sebe naložila, a výtah ve vestibulu se otevírá. Uvnitř stojí dva muži, ale nevystupují, a tak vklouznu mezi ně.

Ten nalevo má světle hnědé vlasy a zdá se, že není schopen zvednout spadlou bradu.

„Ahoj,“ řekne. Nevím, co to na něm je, ale vsadila bych se, že tenhle kluk hraje v tátově týmu. Má vysokou sportovní postavu a vypadá jako chvíli po sexu.

Tátovi svěřenci se stejně intenzivně jako baseballu věnují i ženám, které si vodí domů.

„Vystup z toho výtahu, Isaiahu,“ pronese muž napravo. Přestože je pěkný pohled na oba dva, tenhle je výjimečně atraktivní.

Na hlavě má kšiltovku otočenou vzad, na očích brýle s černými obroučkami a v náručí batole s úplně stejnou čepicí. Snažím se ho příliš neokukovat, ale všimnu si, že mu z kšiltovky trčí tmavé vlasy a že za brýlemi skrývá leďově modré oči. Na čelisti má strniště, které ho dělá starším, a to samo o sobě je můj kryptonit.

Když k tomu přidáte roztomilé dítě, které drží na boku, v podstatě žadoní, aby se mu ženy vrhaly k nohám.

„Čau,“ pronese muž nalevo, pak vystoupí z výtahu a zanechá mě v kabině s těmi dvěma napravo.

„Které patro?“ zeptám se, napiju se piva a stisknu tlačítko tátova podlaží.

Není možné, aby mě neslyšel, přesto mi ten taťulda neodpovídá.

„Mám prostě hádat?“ prohodím. „Můžu stisknout všechna tlačítka, jestli chcete, a můžeme se spolu pěkně dlouho povozit výtahem.“

Nezasměje se, dokonce se ani neusměje, což chápu jako červenou vlajku.

Chlapeček se ke mně natáhne. Nikdy jsem se nerozplývala nad dětmi, ale tenhle precek mi připadá roztomilý. Vypadá šťastně a po tom ránu, co mám dneska za sebou, je batole, které se na mě usmívá, jako bych byla ta nejbáječnější osoba na světě, překvapivě přesně to, co potřebuju.

Má tak buclaté tvářičky, že se mu při tom zářivém úsměvu skoro ztrácejí oči, jeho táta mě ovšem dál ignoruje a tlačítko svého patra stiskne sám.

No tak nic. Tohle bude fakt zábava.

Po nejdelší jízdě výtahem, co jsem zažila, jsem zjistila, že ten fešák, co se mnou jel, má asi v prdeli pravítko. Když dojdou k tátově pokoji a zaklepu, jsem vděčná, že mám to krátké setkání za sebou.

„Co tady děláš?“ zeptá se táta a rozzáří se. „Myslel jsem, že tě už při tomhle výletu znovu neuvidím.“

S hraným nadšením před ním zvednu obě láhve, jednu prázdnou, jednu stále plnou. „Dala jsem výpověď!“

Se starostlivým pohledem pro mě víc rozevře dveře. „Tak co kdybys šla dovnitř a vysvětlila mi, proč piješ pivo v devět ráno.“

„My pijeme,“ opravím ho.

Uchechtne se. „Vypadáš, že to druhé asi potřebuješ víc než já, Millie.“

Přejdu pokoj a posadím se na pohovku.

„Co se děje?“ vyzvídá.

„V práci stojím za hovno. Právě teď si pečení vůbec neužívám, protože jsem v tom hrozná. A slyšel jsi mě někdy v životě říct, že mi pečení nedělá radost?“

Zvedne obě ruce. „Nemusíš se mi ospravedlňovat. Chci, abys byla šťastná, a jestli ti ta práce nedělala radost, jsem rád, žeš toho nechala.“

Věděla jsem, že mi to řekne. A taky vím, že když mu oznámím, že mám nově v plánu cestovat přes léto po celé zemi a bydlet přitom v dodávce, abych se nadýchala čerstvého vzduchu a získala novou perspektivu, řekne mi, že je rád, že jsem šťastná, ovšem v jeho hlasu uslyším obavy. Ty mi však starosti nedělají. Starosti by mi dělalo, kdybych viděla, že je ze mě zklamaný.

Za těch dvacet let, co je mým tátou, to však nikdy nedal najevo, a tak netuším, proč to v jeho obličejí stále hledám. Ovšem klidně bych se upracovala k smrti a zůstala po zbytek života v kterékoli ubohé kuchyni, kdyby to znamenalo, že se vyhnu tomu, abych ho zklamala.

Dobře si uvědomuju, že mám neustálou potřebu být nejlepší v tom, co dělám. Ale právě teď nejlepší nejsem a nechci dát nikomu příležitost, aby mě viděl, jak selhávám. Zejména jemu. Kvůli němu usiluju o to, abych byla ve své práci dokonalá, což je v naprostém kontrastu s mým divokým, nezávislým osobním životem.

„Skončila jsi s tím nadobro?“ zeptá se.

„Ach, to ne, bože. Jenom si udělám přes léto volno, abych se dostala zpátky do formy. Vráťím se lepší než dřív. Prostě potřebuju prostor, aniž by na mě někdo zvědavě hleděl, jak se dávám dohromady, a dopřát si chvíli oddechu.“

Oči se mu rozsvítí nadšením. „A kde plánuješ tu letní pauzu strávit?“

„Ještě nevím jistě. Mám dva měsíce, pak musím nastoupit do práce v Los Angeles. Možná se na západní pobřeží projedu autem a cestou omrknu nějaké pamětihodnosti. A budu trénovat ve své kuchyni na kolech.“

„A žít v dodávce.“

„Ano, táto,“ uchechtnu se. „Žít v dodávce a snažit se přijít na to, proč od té doby, co jsem vyhrála tu zatracenou cenu, skončil každý zákusek, který se snažím vytvořit, jako naprostá katastrofa.“

„Každý tvůj zákusek není katastrofa. Všechno, co pečeš, je úžasné. Jsi na sebe příliš tvrdá.“

„Péct sušenky a dorty je něco jiného. Problém mi dělá ta kreativní práce.“

„No, možná je problém v těch kreativních věcech. Možná se potřebuješ vrátit k základům.“

Nepohybuje se ve světě jídla tak jako já, proto nechápe, že péct čokoládové sušenky nestačí.

„Víš,“ začne. „Mohla bys strávit léto se mnou v Chicagu.“

„Proč? Polovinu té doby budeš na cestách, a i když jsi ve městě, většinu času pracuješ na stadionu.“

„Tak se mnou pojed' i na cesty. Od tvých osmnácti let jsme spolu nikdy nestrávili víc než pár dnů a mně se po mojím holčičce stýská.“

Neměla jsem dovolenou, volný víkend nebo víc než jeden volný večer už sedm let. Neustále pracuju a honím se po kuchyni. Dokonce mě ani nenapadlo, že bych si mohla vzít dneska večer volno a jít se podívat na zápas tátova týmu.

„Tati...“

„Klidně budu žadonit, Miller. Tvůj starý táta potřebuje strávit čas s dcerou.“

„Právě mám za sebou tři týdny v kuchyni plné chlapů a jeden z nich mě v podstatě prosil, abych proti němu podala stížnost za sexuální obtěžování. To poslední, co chci, je trávit léto s bandou chlapů.“

Nakloní se ke mně, potetovanými pažemi se opře o kolena a vykulí oči. „Co prosím?“

„Postarala jsem se o to.“

„Postarala jak přesně?“

„Nabrala jsem ho kolenem do koulí.“ Napiju se piva.
„Přesně jak jsi mě to učil.“

Zakroučí hlavou a usměje se. „To jsem tě nikdy neučil, ty šílenče, ale kéž by jo. A teď o to víc chci, abys jela se mnou. Víš, že moji kluci takoví nejsou.“

„Tati, měla jsem v plánu...“ Když k němu vzhlednu přes gauč, slova mi odumřou na jazyku. Hledí na mě smutně a prosebně, dokonce vyčerpaně. „Cítíš se v Chicagu osaměle?“

„Na to nebudu odpovídat. Samozřejmě že mi chybíš, ale chci, abys se mnou strávila dva měsíce, protože se ti po mně taky stýská. Nechci, abys to brala jako povinnost.“

Necítím se povinna být s ním, v tomhle směru ne. Ovšem za vším, co dělám, svým způsobem stojí úsilí vymazat vinu, kterou kvůli naší situaci cítím. Jako bych měla splatit dluh, když se kvůli mně v pětadvaceti letech vzdal své kariéry.

Nicméně bych lhala, kdybych tvrdila, že se mi po něm nestýská. Právě proto se snažím, aby se moje zakázky křížily s jeho cestovním rozvrhem. Vybírám si kuchyně ve velkoměstech, kde se hraje MLB, a kam tudíž můj táta kvůli práci přijede. Takže jasně že mi chybí.

Strávit léto s tátou zní hezky. A jestli ho potěší, že mě bude mít chvíli po boku, je to po tom všem, co pro mě udělal, to nejmenší, co mu můžu poskytnout na oplátku.

Je tu však jeden problém.

„Vedení klubu na to určitě nepřistoupí,“ připomenu mu. „Nikommu z týmu ani zaměstnanců nedovolí, aby s nimi cestovali rodinní příslušníci.“

„Jeden rodinný příslušník už v téhle sezoně povolení cestovat s námi má.“ Potutelně se usměje. „Mám nápad.“

3

Kai

MONTY: *NECH MAXE S ISALAHM a vrať se do mého pokoje. Musíme si promluvit.*

Já: *Mám s ním Maxe nechat, abys na mě mohl řvát?*

Monty: *Jo.*

Já: *V poho. Hned za tebou kvůli tomu letím.*

„Našel jsem pro Maxe novou chůvu,“ oznámí mi jako první, než za sebou vůbec stačím zavřít dveře.

Cože? Posadím se v Montyho pokoji na židli naproti němu a zmateně ho pozoruju. „Jak? Vždyť jsem Troye vyhodil teprve před hodinou.“

„Jsem prostě tak dobrý a ty ji najmeš, protože máš očividně špatný čich na chůvy, když neustále vyhazuješ jednu za druhou. Proto jsem se o to postaral.“

„Ji?“

„Mou dceru.“

Střelím očima po záramované fotce vedle něj na stole. Je to tatáž, co má ve své kanceláři v Chicagu. Stejnou si staví na stůl v každém městě, které navštívíme.

Vím, že ta holka na fotce je jeho dcera, to je do očí bičící, ale přestože jsme si celkem blízcí, nikdy mi o ní moc neřekl. Vždycky jsem předpokládal, že o ní nemluví, pro-

tože se cítí provinile, že ji kvůli práci opouští, když cestuje tak často jako my. Nebo protože ví, že hovor o dítěti, po kterém se mu stýská, by mě jenom utvrdil v tom, čemu už beztak věřím – že pro svobodného rodiče je dělat tuhle práci téměř nemožné.

Té holce na fotce nemůže být víc než třináct nebo čtrnáct. Nachází se v té trapné fázi, kterou jsme si v pubertě prošli všichni. Nosí rovnátka a na obličejí má akné. Tmavé vlasy má pevně stažené do culíku, na sobě jasně žluté tričko s číslem čtrnáct na hrudi a tvář jí stíní kšilt. Hráčka softballu. Příliš velké rukávy má na každém rameni stažené jakousi gumičkou. Na fotce pro danou sezonu pózuje s rukavicemi pro nadhazovače na koleni.

No jasně že Montyho dcera hraje softball.

„Na léto má volno a chci, aby cestovala s námi,“ pokračuje.

Tomu rozumím, v létě nechodí do školy a má prázdniny.

„Jo, ale Monty, mluvíme tu o mým dítěti.“

„A o mojí dceři.“ Povytáhne obočí, jako by mě vyzýval, abych se odvážil proti tomu plánu něco namítnout. „Nebudeme o tom diskutovat, Eso. Prostě ti říkám, že to tak bude. Už mě unavuje, jak na každém, koho najmeme, najdeš něco špatného. Každých pár týdnů prověřujeme někoho nového a už mě otravuje, jak musím pořád měnit jména v letových seznamech a při rezervacích v hotelech. Takže se stane Maxovou novou chůvou a nejlepší na tom je, že je to moje dcera, takže ji nemůžeš vyhodit.“

Do prdele.

„Má volno jenom do září, takže na ten krátký zbytek sezony pak budeme muset najít někoho nového, ale to necháme na později.“

Očividně se z toho nevyvléknu. Za všechno, co pro mě a Maxe udělal, jsem jeho dlužníkem a on to dobře ví.

Pokud musím zanechat svého syna s někým jiným, tohle asi není nejhorší řešení. Ta holka je nespíš příliš mladá,

než aby se zajímala o bandu profesionálních baseballistů, a její táta ji určitě bude hlídat jako ostříž, kdykoli dcera nebude zrovna pečovat o Maxe, takže tuhle zodpovědnost nebudu muset nést já.

Co jsou to dva měsíce? *Jenom dvojnásobek doby, po kterou jsem nikoho nevyhodil.*

„Umí řídit?“ zeptám se.

Zmateně svraští obočí. „Cože?“

„Jako kdyby se Maxovi něco stalo, když nebudu poblíž, jestli by ho mohla odvézt do nemocnice.“

„Jo.“

Fajn, to je dobře. Takže je jí aspoň šestnáct. Ta fotka na stole je asi už pár let stará.

„Je zodpovědná?“

„Je...“ zaváhá. „V práci je zodpovědná.“

Divná odpověď.

V jeho hotelových dveřích cvakne, jako když se elektrický zámek odemyká kartou. Přes rameno zahlédnu nejdřív tmavé vlasy, protože sem nacouvá žena, která si otvírá dveře zadkem.

Čokoládově hnědé vlasy. Roztřepené lemy krátkých nohavic. Silná stehna.

Jakmile se otočí, zjistím, že v hotelovém pokoji mého manažera stojí ta slečna, co držela ve výtahu dvě piva. Tentokrát však nese dva kelímky s kávou.

Upravím si brýle, abych se ujistil, že vidím správně. Zelené oči se střetnou s mýma.

„Vy,“ vydechnu rozlíceně a trochu šokovaně.

Povzdechne si a poklesnou jí ramena. „Tušila jsem, že to budete vy.“

Cože?

„Eso, představuju ti svou dceru Miller Montgomeryovou. Maxovu novou chůvu.“

Prudce k němu otočím hlavu. „To si ze mě děláš prdel.“

„Miller, tohle je Kai Rhodes. Budeš se přes léto starat o jeho syna.“

„To v žádném případě,“ namítnu okamžitě.

Miller protočí panenky a podá svému tátovi jednu ze dvou káv.

Jak je tohle vůbec možné? Rozhodně jí není třináct nebo čtrnáct. Je to dospělá žena, která pije pivo a zřejmě nespí. Akné už dávno zmizelo a její pokožka je čistá, opálená a bezchybná a ta rovnátka jí vytvořila dokonale rovné zuby v puse, která si říká, cokoli ji sakra napadne.

Ovšem vypadá jako někdo jménem Miller, to jo. S tím tetováním a v ustřiženém overalu působí jako divoška.

„Tahle mého kluka hlídat nebude.“

Miller se posadí vedle mě, ukáže na mě palcem a zadívá se na tátu s pohledem říkajícím *zatracený chlap*.

Monty se zasměje. Zrádce jeden.

„Už jste se seznámili, jak vidím.“

„Jo, v devět ráno jela výtahem s dvěma flaškama piva.“

„Můj bože.“ Zakloní hlavu a kvůli tomu chraplavému hlasu a mému mozku, který tu frázi pochopí sexuálně, mě můj pták podvede. „Byly to corony. Kolik je v tom asi alkoholu? Někteří lidi to pijou na žízeň.“

„To je mi fuk.“ Otočím se k jejímu tátovi. „Nenechám někoho takovýho, aby se staral o Maxe.“

„Se trochu uvolni, taťuldo.“ S klidem se napije kávy – nebo teda chai latté, jak stojí na cedulce na papírovém kelímku.

„Neříkej mi tak.“

„Dala jsem si dneska pivo, abych oslavila, že jsem odešla z práce. Chováš se, jako bych z madla ve výtahu šňupala lajny koksu. Teda když to říkám takhle nahlas, uvědomuju si, že to zní zvláště konkrétně, ale přísahám, že jsem to nikdy nezkoušela.“

Obrátím se zpátky k Montymu. „Tohle je tvoje děcko?“

„Moje jediné.“

„Kolik je ti?“

„Pětadvacet.“

Netušil jsem, že se Monty stal tátou tak brzo. To znamená... že mu bylo dvacet, když se narodila? No sakra. A to jsem si myslel, že je tohle těžké ve dvaatřiceti.

„A kolik je tobě?“ zeptá se mě.

„Otázky tady kladu já. Přemýšlím nad tím, jestli tě mám najmout a riskovat bezpečí svého kluka, jen aby mi dal tvůj táta pokoj.“

„A já se snažím přijít na to, jestli si mám ničit léto tím, že budu dva měsíce pracovat pro chlapa s pravítkem zaraženým v prdeli.“

„Chovám se zodpovědně. Nemám pravítko v prdeli.“

„Pravděpodobně je tam tak hluboko a tak zatraceně dlouho, žeš zapomněl, že tam vlastně je.“

„Miller,“ vloží se do toho Monty. „Tímhle si nepomáháš.“

„Máš vůbec zkušenosti s péčí o děti?“

„S dospělými dětmi jo.“

Zadívám se pronikavě na Montyho. „Ani nevíme, jestli se Maxovi bude líbit. Víš, jakéj je se ženskýma.“

„Vždyť se mi ve výtahu v podstatě vrhal do náruče. Myslím, že co se toho týká, není co řešit.“

„Určitě šel po těch flaškách. Vypadají podobně jako ty jeho.“

„Ty na ta piva nezapomeneš, co?“

„Ne.“

„Dobrá.“ Monty zatleská. „Tohle bude ještě zajímavé.“

„Kouříš?“ Podle jejího hlasu bych to tipoval.

„Ne, ale pokud tohle léto bude pokračovat v podobném stylu, možná mě k tomu doženeš.“

„Miller,“ přeruší ji Monty jako přísný táta, který zasáhne do hádky mezi svými dětmi. „Díky za to kafe. Můžeš nás teď s Kaiem omluvit?“

Miller si povzdechne, rychle si sváže dlouhé hnědé vlasy do uzlu na temeni a poskytne mi tak lepší výhled na umě-

leckou práci na pažích a ramenou. Z většiny ty spleťité linie tvoří rukáv se vzorem květin. Skoro jako obrysy u omalovánků.

To se Maxovi bude líbit.

„Fajn.“ Vstane ze židle, vezme si svůj chai a znovu ke mně zavane sladká vůně dezertů. Obrátí se ke mně. „Ale jen abys věděl, dělám tohle z dobré vůle. Tak co kdyby ses nechoval jako kretén, hm? Tak zatím, taťuldo.“ Zastaví se u dveří a s rukou na klíče nakloní hlavu, jako by ji něco napadlo. „Nebo bych ti měla říkat taťko baseballisto? Jo, to je mnohem lepší. Taťka baseballista, to je ono!“

A s těmi slovy nás tu zanechá o samotě.

Nevěřicně zakroutím hlavou. „Tvoje dcera se pomátla.“

„Úžasná holka, že jo?“ Montymu z mého mrzutého výrazu zarachotí v hrudi.

„To přece nemůžeš myslet vážně. Ona v žádném případě není ta správná osoba, která by se měla starat o Maxe.“

Monty se opře v židli a potetované ruce si založí na břicho. „Neříkám tohle, protože jsem zaujatý, ale budeš mít štěstí, že ji máš. Sice je divoká a nedává si pozor na pus, ovšem když jde o práci, je ten nejzapálenější člověk, co znám. Pro tvého chlapečka udělá první poslední.“

Zakloním hlavu. „No tak, kamaráde. Berme to chvíli vážně.“

„Myslím to vážně. V tomhle mi věř, Kai. Svou dceru znám. Pokud ti dá opodstatněný důvod ji vyhodit, klidně to udělám sám. To abys věděl, jak moc jí v téhle situaci důvěřuju.“

MLčky ho pozoruju a hledám známku toho, že kecá.

Sice Miller neznám a nedůvěřuju jí, ale Montymu bych svěřil život svůj i svého syna. A vím, že by nikdy Maxe nevystavil riziku, přestože z téhle situace sám těží.

Nemůžu uvěřit, že vůbec uvažuji o tom, že se k tomu nechám přemluvit, jenže jsem jeho dlužníkem. „Dostane jeden strajk,“ pronesu a zvednu jeden prst, abych to zdůraznil.

„Baseballový slovník, Eso? Máš na víc.“

„Zmlkni.“

Natáhne ke mně ruku, aby si se mnou potřásl. „Jeden strajk a vypadne.“

„Zas to nepřeháněj.“

Vložím ruku do jeho, ale než ji můžu zase stáhnout, se-
vře mi ji pevněji a přinutí mě pohlédnout mu do očí.

„Dám ti jednu radu, hochu. Jak ji znám, postará se o to, abyste si tohle léto užili, ty i Max, ale ani nemysli na to, že by ses k ní upnul.“

Zmateně sraštím obočí. „Copak jsi neviděl naši slovní výměnu?“ Vyprostím ruku a ukážu ke dveřím, kudy Miller odešla.

„Právě že viděl. A tohle ti neříkám jako její táta, ale jako tvůj kamarád. Až léto skončí, ona odjede. Miluju svou dceru nade všechno, jenže chce být volná jako pták a netouží po tom, aby ji někdo polapil do sítě.“

Monty by mě měl znát už dost dobře na to, aby pochopil, že rozhodně nechci, aby s námi zůstala. Kdyby Max nerostl tak moc rychle, přál bych si, aby tohle léto bylo už za námi.

„Věř mi, Monty, nemáš se čeho obávat.“

Nepřesvědčeně zamumlá.

Vstanu a zasunu židli z opačné strany pod jeho stůl.
„Uvidíme se na hřišti.“

Ve dveřích mě však ještě zastaví.

„A Eso,“ zavolá na mě. „Udrž péro v kalhotách. Všichni víme, jak jsi plodný, a já jsem příliš mladý a zatraceně atraktivní na to, aby mi někdo říkal dědečku.“

„Prokrista,“ vydechnu a vypadnu z jeho pokoje.

4

Kai

MAX VYDÁ NESROZUMITELNÝ ZVUK, ale já poznám, že myslí „mlsat“, a ukáže ke kuchyňce v mém hotelovém pokoji.

Povytáhnu si ho na boku. „Chceš kapsičku?“

Znovu ukáže do kuchyně.

„Můžeš říct *kapsička*?“ pobídnu ho, on však jenom dál ukazuje.

Popadnu jeho oblíbený příkrm z rozmixovaného ovoce, odšroubuju víčko a nechám ho, ať se nakrmí sám. Zatímco ho nosím po pokoji, trochu tu uklízím, protože ho Miller poprvé přijde hlídat.

„Je to dobrota, broučku?“

Stiskne tenké rty k sobě.

Naučil se zatím jenom pár slov, když je ale slyším, jsem z toho ve vývrťce. A ještě větší radost je ho sledovat, jak se sám krmí, přestože to dělá už několik měsíců. Možná to zní uboze, ale ty malé změny, co na něm vidím, když se učí nové věci a roste, jsou ty nejúžasnější chvíle v mém každodenním životě.

A jako na zavanou musím zahnat zklamání a otázky – přemýšlím, o co všechno jsem asi přišel za prvních šest měsíců jeho života, kdy jsem ani netušil, že existuje.

Možná bych ho měl položit. Nechat ho sedět ve vysoké židliče nebo tak, jenže ve dnech, kdy hraju, se ho nemůžu nabažit. Nesnáším vědomí, že ho na zbytek dne opustím. Bude mi chybět s ním večerět a usínat. Takže jo, ve dnech zápasu s ním kroužím po pokoji a nepouštím ho z náruče.

Někdo zaklepe na dveře. Přistihnu se, že kontroluju pokoj a ujišťuju se, že vypadá uklizeně, teprve pak manažerově dceři otevřu. Ovšem na druhé straně nestojí Miller, ale můj bratr.

„Co ty tady děláš?“ zeptám se, když vrazí dovnitř.

„Slyšel jsem, že ta nová chůva je sexy.“ Rozhlédne se po mém pokoji, asi aby ji našel. „A díkybohu ženská, sakra.“

„Nemluv tak před malým.“

Koho tu oblbuj? Max vyrůstá mezi baseballisty. Slyšel už horší slova.

„Promiň, Maxíku,“ řekne Isaiah. „Safra. Lepší, tat'ko?“ Obrátím oči v sloup.

„Tak kde je?“

„Jak o ní vůbec víš? A o tom, že je sexy?“

„Takže je sexy? To jsem nevěděl jistě. Jenom jsem si to přál.“

Isaiah se posadí v malém kuchyňském koutu a nohy si hodí na stoličku vedle sebe. Dostávám na cestách ty největší pokoje, protože se mnou bydlí další osoba. Maxovy věci zabírají veškerý možný prostor, co mám. Navíc je k mému pokoji vždycky připojená ložnice pro chůvu. Protože tu Troy už není, zůstala prázdná, ale může ji využít Miller, až budu dneska na zápase.

„No, nemůžu říct, že není sexy.“

„Proboha,“ vydechne bratr vyčítavě. „Máš v plánu s tou novou chůvou chrápat, že jo? Takový klišé, brácho.“

„To teda nemám. A ani ty s tím nepočítej. Nejenže je Maxova nová chůva, navíc je Montyho dcera.“

Isaiahovi ztuhnou všechny svaly v těle. „To si ze mě děláš prdel? Monty má sexy dceru? Kolik jí je?“

„Pěťadvacet.“

„A umí to s děčkama?“

„O tom pochybuju. Je jako hurikán, ale Monty trvá na tom, abych ji najal jako chůvu, takže nemám na vybranou.“

Isaiah chápevě přikývne.

„Jak o ní kruci víš? Seznámil jsem se s ní teprve před chvílkou.“

„Skupinovej chat týmu jede na plný obrátky.“ Zvedne mobil a já si upravím brýle, abych na něj viděl. „Měl by sis ho sem tam zapnout.“

Travis: *Slyšel jsem, že Maxova nová chůva je ženská. Kurva konečně, Eso.*

Cody: *Troy byl hezoun, ale jeho náhradnice je větší kost. Myslím, že jsem ji zahlídl ve vestibulu. Nevadilo by mi, kdyby dělala chůvu mně. Krmila mě a ukládala do postýlky. Mohla by mi i měřit teplotu.*

Já: *Není zdravotní sestra, idiote.*

Cody: *Zamlouvám si, aby v letadle seděla se mnou.*

Travis: *Cože, sakra? S tebou sedím já.*

Cody: *Počkej, až ji uvidíš. Pochopíš.*

Já: *Ať si vedle tebe sedí, já si ji zamlouvám na všechno ostatní.*

Jsem z toho docela otrávený, protože tu mluvíme o Montyho dceři a Maxově nové chůvě. Není tu pro kluky z týmu. Chovají se jako smečka vyhladovělých psů honících se za jednou kostí, přitom mají v každém městě, kam zavítáme, plné švédské stoly.

Znám to. Taky jsem z nich užídal.

„Fajn.“ Vyhodím ho ze stoličky. „Musíš vypadnout, než sem přijde.“

„To ne. Aspoň jeden z Rhodesů na ni musí udělat dobrý dojem, a ty seš na to poslední dobou dost vystresovaný bručoun.“

„Jestli se můžu na jednoho z Rhodesů spolehnout, že na ni udělá dobrý dojem, rozhodně to nebudeš ty. Posta-

rá se o to Max.“ Svraštím obočí. „A nejsem bručoun, kre-téne.“

Jsem jenom vyčerpaný. Přemožený z toho, že jsem na to sám. Unavený z pocitu, že nedělám dost.

„Opravdu?“ zeptá se Isaiah se smíchem. „Kdysi s tebou bývala sranda, ale už si ani nevzpomínám, kdy jsem tě naposledy viděl se skutečně dobře bavit. V jednom kuse jsi flirtoval a užíval si se ženskýma překvapivě víc než já. Kdy naposledy jsi tuhle svou stránku projevil?“

„Jsou i jiný způsoby, jak se bavit, než se kurvit v každém městě.“

Jako třeba sledovat na YouTube pořád stejná videa se zpívajícím a tančícím dobyt看em. Nebo si hrát s plenkou na schovávanou celou hodinu, aby Max přestal brečet, když mu rostou zuby. To je moje nová definice zábavy.

„Jo, je to ale ta nejlepší zábava ze všech.“ Uculí se.

Mezi dvaceti třiceti jsem flirtoval jak o závod a nedržel se v sexu zpátky, potom se však do mého života vloudil pocit zodpovědnosti a změnil moje priority. Když jsem sám na pracovních akcích, občas si zaflirtuju, potom si však vzpomenu, kdo na mě čeká doma, vrátím se do reality a své dřívější já típnu.

Právě teď to ovšem s mladším bratrem probírat nebudu, protože i když ho mám rád, stejně by mě nepochopil. Naše pubertální období bylo strašné, on však netuší, jak moc těžké opravdu bylo, protože jsem ho před vším chránil. A to dělám pořád. Starám se o ty, za které zodpovídám.

„Cítíš se dobře?“ zeptám se ho.

„Cože?“

„Vypadáš nemocně. Možná bys to měl dneska zabalit a zůstat na pokoji. Hlídat mého syna.“

Protočí panenky. „Říká někdo, kdo hraje jednou za pět dnů.“

„Přesně tak. A dívej se, kolik mi za to platí. Jsem klíčovej hráč.“

Isaiah vybuchne smíchy. „Jsem spojka, hraju v každém zápase. Na pozici nadhazovače můžou hrát další čtyři kluci, kteří čekají na svou příležitost.“

„Právě proto bych měl už ukončit kariéru. Warriors si povedou dobře i beze mě.“

Svraští hnědé obočí. „Argumentuješ v kruzích a doufáš, že se něco z toho uchytí, co?“

„Musel jsem to zkusit.“

„Jestli zdědila Montyho dcera něco po tátovi, bude s Maxem skvělá. Proč ti to dělá takový starosti?“

Někdo zaklepe na dveře a přeruší náš rozhovor.

„Uvidíš.“

Isaiah se ke mně otočí s poťouchlým úsměvem. „Kdo je to?“ zavolá zpěvavým hlasem.

Drž hubu, naznačím mu.

„Nebud' sprostěj před mým synovcem.“

„Tvoje nejoblíbenější osoba v Miami,“ odpoví z chodby suše Miller.

„Sexy hlas,“ zašeptá Isaiah.

Otráví mě, že si toho všiml.

Otevře dveře, líně se opře o zárubeň a zablokuje mi výhled na holku na chodbě. Vidím však, jak mu ztuhnou záda, a pak ke mně prudce otočí hlavu. Vykulí hnědé oči a spadne mu brada.

Znám toho kluka líp než on sám sebe, takže nemám problém pochopit, že se mě mlčky ptá, proč jsem mu neřekl, že je Miller ta holka z výtahu, do které se dneska ráno zamiloval.

„Isaiahu, to je Miller. Miller, můj brácha Isaiah.“

„Jeden plus jeden zdarma. Super akce,“ slyším ji říct, stále ji však nevidím, protože můj bratr ve dveřích zamrzl.

„Jsem strejda,“ vyhrkne nakonec.

Zasměje se hluboce a hrdelně, což má okamžitý efekt na moje péro. „To mi došlo, když jsi jeho brácha.“

„Isaiahu, hni zadkem.“

„Jo. Vítej. Pojď dovnitř.“ Pobídne ji, jako by to byl jeho pokoj, kam ji zve. „Můžu ti něco nabídnout? Vodu? Jídlo? Svoje číslo?“

Miller si ho vůbec nevšímá.

Jakmile jí uhne z cesty, spatřím ji. Pořád má na sobě ten ustřížený overal. Nevím jistě, co mě na jejích stehnech tak fascinuje, jsou však silná a svalnatá. Taková získáte po letech hraní softballu.

A nedokážu zahnat představu, jak nádherně by svírala nohy kolem mého pasu. Nebo v lepším případě kolem obličeje.

Pak si však vzpomenu, že je to Montyho dcera, o které tu sním, a musím zavřít oči, abych si ji přestal prohlížet.

„Jsi v pohodě, taťko baseballisto?“

Isaiah vybuchne smíchy.

Prudce otevřu oči a zjistím, že se na mě dívá, jako by se mnou bylo něco velice špatně, a očividně je, když zírám na *tuhle* ženskou *takhle*.

Je skoro zralá do blázince.

„Jo,“ odkašlu si. „Tohle je Max.“ Kývnu k němu hlavou a otočím se, aby na ni líp viděl.

„Ahoj, Maxi,“ pronese Miller s něžným pohledem.

Ta divoká holka, kterou jsem poznal dneska ráno, se trochu zklidnila, možná kvůli Maxovi nebo možná kvůli mně, tím si nejsem jistý, moje pochyby nad touhle situací však mírně ustoupí.

Max se začervená a schová hlavu do ohbí mého krku, takže mu z ní spadne kšiltovka. Oproti tomu, jak se dneska ráno zoufale po Miller sápal, si teď hraje na stydlivku, nemá z ní však strach jako z většiny neznámých lidí. Myslím, že si jenom uvědomuje, že mu Miller věnuje pozornost, a přestože se chová, jako by se mu nelíbila, ve skutečnosti se mu zamlouvá.

Já jsem ovšem částečně rád, že můj syn chce radši mě navzdory tomu, že na něj volá jménem hezká holka.

„Trochu se stydí.“

„To nevadí, Maxi. Někteří kluci tak na mě reagují.“

Střelím očima po Isaiahovi. Můj brácha je názorný příklad. Stojí v kuchyni jako socha, naprosto okouzlený a němý.

„Ukážeme Miller všechny tvoje věci?“ zeptám se synka.

Max zvedne ruku, aby si čepkou zakryl zarůžovělé tvářičky, jenže ta leží na podlaze, jeho radostný úsměv je proto za rukou nepřehlédnutelný.

„Pojď, broučku.“ Vezmu mu prázdnou kapsičku, odložím ji na kuchyňskou linku a postavím ho na nohy.

„Broučku?“

„Říkám mu tak. Když jsem ho poprvý uviděl, měl na sobě dupačky s potiskem barevných brouků. Tak mu to zůstalo.“

Max zvedne obě ruce do vzduchu, a tak ho za ně chytím a pomůžu mu udržovat rovnováhu, zatímco pomalu a kolébavě kráčí po kuchyni.

„Ještě neumí chodit sám?“

Prudce k Miller zvednu hlavu, protože předpokládám, že ta slova doprovodí kritickým pohledem, ale netváří se tak. Ve skutečnosti v jejím tónu nebyla ani špetka kritiky.

Je to můj problém, že si myslím, že ostatní budou kritizovat moje rodičovské schopnosti nebo vývoj mého syna. Je mu patnáct měsíců. Možná už by chodit měl. Třeba by měl říkat víc slov. Co já sakra vím? Upřímně, ani to vědět nechci, protože dělám, co můžu. Selhávám jako rodič? Pravděpodobně. Je však zdravý a já se snažím.

„Ještě ne. Ale dojde k tomu každým dnem.“ Obrátím pozornost zpátky k Maxovi, který dál roztřeseně chodí po kuchyni, a nedovolím, aby viděla v mém obličeji obavy, že jako táta stojím za hovno.

„To je vlastně fajn. Jsem ráda, že se nemusím bát, že mi uteče,“ uchechtne se.

Vzhlédnu k ní a přistihnu ji, jak s něžným úsměvem pozoruje mého syna. Nekritizuje nás.